

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2019

Úvodník

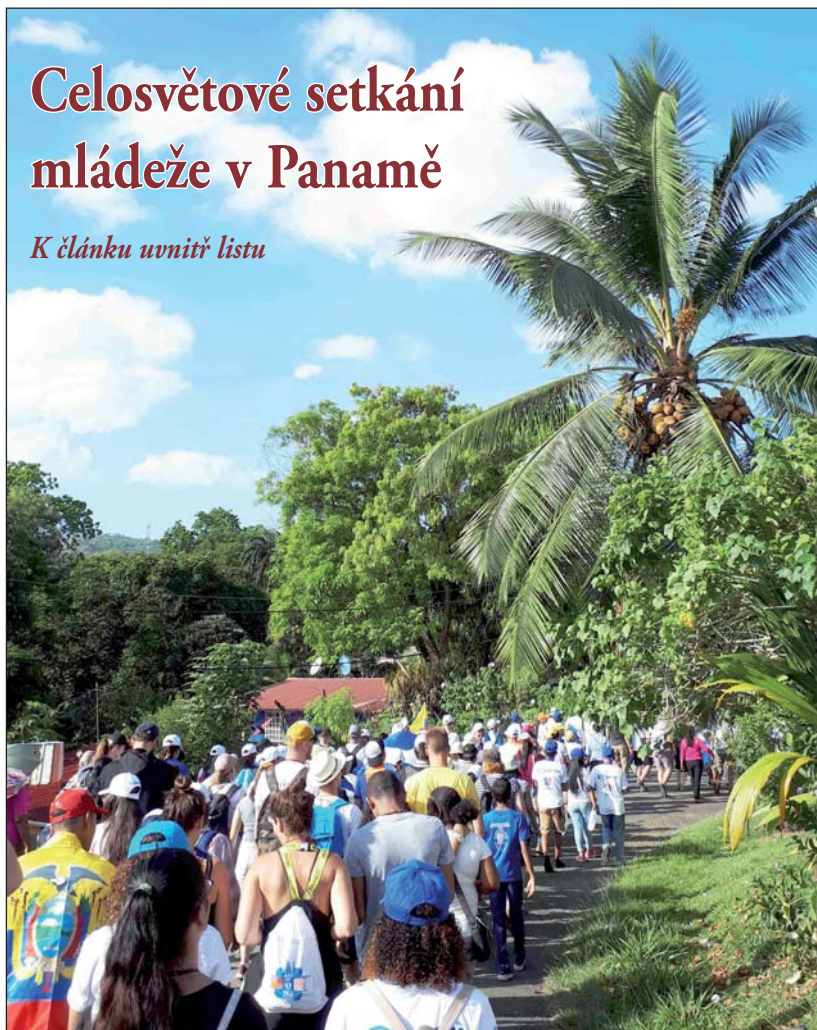
Milí farníci,
všechny vás moc zdravím, a tak trochu se nyní škrábu za uchem, neb mám za úkol něco napsat do tohoto vydání „Poutníka“ a nevím si s tím rady. Možná tedy zkusím začít něčím o sobě ☺. Je mi 45 let a jsem knězem již 14. rokem. Pocházím z Brna Židenic, kde jsem vyrůstal. Po základní škole jsem se vyučil elektromechanikem, a pak 6 let dělal u Telecomu telefonního mechanika. Po té jsem se rozhodl jít do semináře. Když jsem vystudoval a byl vysvěcen, byl jsem poslán do Velkého Meziříčí, pak ke Svatému Jakubovi do Brna, pak na chvíli do Říma, pak do Pavlic u Znojma, pak do Rájce-Jestřebí, pak na Biskupské gymnázium a nakonec sem k vám ☺ Jsem tedy již na 7. místě.

Byl jsem zde ustanoven farářem, což pro mne znamená, že mým prvotním úkolem je hlásat vám evangelium a posvěcovat vás svátostmi. Evangelium nám buď samotný Ježíš Kristus - Slovo Otcovo a svátosti jeho hojivým dotykem, který posvěcuje ty, co mu neodporují. Rád bych, abychom toto měli společně jako základ.

Moc děkuji za všechny vaše projevy přátelství i za vše dobré, co děláte pro naše farní společenství. Jsem na vás hrd! ☺ A posílám vám všem velké pozdravení.
o. David Ambrož

Celosvětové setkání mládeže v Panamě

K článku uvnitř listu

Bon jour de la France!

Vážený otče Davide a přátelé z blažovické farnosti!

Byl jsem požádán, abych napsal něco o sobě, tak to moc rád dělám! V tento den, kdy píšete, je zrovna víkend 17.–18. listopadu, kdy zde ve Francii probíhají celkem velké blokády jako vyjádření nespokojenosti s vládou a zároveň dostávám zprávy, že i u nás se demonstruje. To zapadá i do evangelia této neděle (33. v mezidobí), kde Pán říká: „hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka... Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.“

Chvějí se jistoty Evropy, ale je tu také chvění změn, které jsme také my s o. Davidem a vy v těchto měsících prožívali a prožíváme. Boří

Pokračování na str. 2.

Pokračování ze str. 1.

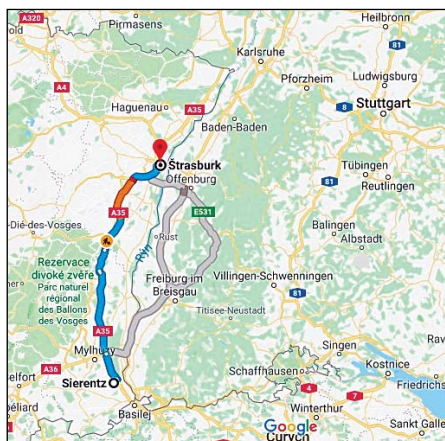
se mnohé naše jistoty. Ale to jenom proto, abychom se postavili na tu nejlepší jistotu, která nepomine, a tou je náš Pán, pravý pastýř, který může bezpečně vést náš život. Důvěřujme mu!

Co se týká mě, věřím, že moje změna je také záměrem Pána. Ten mě také (prostřednictvím místního generálního vikáře) poslal do městečka Sierentz, které leží asi 100 km jižně od Štrasburku. Je to městečko, kde sídlí farář o. Viet Joseph Nguyen, moudrý vietnamský, asi 40letý kněz, který do Francie přijel studovat jiný obor, ale stal se zde knězem. Kněží je zde v diecézi na počet farností celkově málo, proto se farnosti slučují do tzv. komunit farností. Místní komunita, kterou o. Joseph spravuje, má 10 farností! Tedy si važ-

o. Viet Joseph Nguyen

me, že ještě máme celkem dost kněží a také žijme tak, aby u nás mohli mladí muži přijímat povolání ke kněžství! Záměrem vytváření komunit více farností je také vytvořit společenství, které bude dostatečně živé a bude schopno zajistit vše, co by mělo v pořádném „farním“ společenství fungovat. Zvláštěností z toho vyplývajících je zde také to, že je zde zapojených spousta farníků, kteří, v naprosté většině zdarma, dělají všechny možné služby pro tuto komunitu: ekonomické věci, za které zodpovídají spíše oni, než kněz, vyučování a katechezi, apod. Kromě otce faráře je zde ještě 83letý kněz důchodce (vypadá tak na 70), jáhen a vždy ještě nějaký výpomocný kněz, alespoň na víkendy: většinou tu byli kněží studenti afrických národností, a tentokrát jsem toto žezlo převzal já (když jsem jednou při-

jel na setkání kněží studentů, bylo tam asi asi 50 bratří „černochoů“, a já jediný „bílý“). Dovedete si však vypočítat, že zde ve farnostech není mše svatá každou neděli, bohoslužby se zde tak střídají ne úplně pravidelně, v každé farnosti cca 1x za 14 dní, v sobotu nebo v neděli. To ještě u nás v tom máme velké pohodlí! Lidí v celé komunitě, co pravidelně přicházejí slavit nedělní eucharistii, řekl bych, bude tak dvakrát tolik, jako u nás ve dvou farnostech Tvarožná a Blažovice. Ale také proto, že ne všichni považují za důležité každou neděli eucharistii slavit. Někdy tu na mě dýchá takový smutek, zvláště, když děti a mládež bych v neděli mohl v každé farnosti spočítat na prstech jedné, maximálně dvou rukou, pokud není nějaká výjimka. Kéž by rodiče věděli, o co své děti ochuzují a více pro ně bojovali! Když mně někdo v neděli ministruje, jsem rád. Není to vždy. Také, domnívám se, zde lidé přestali vnímat závažnost hříchu a krásu a hodnotu svátosti smíření. Neztraťme vnímavost pro tyto věci!

Ve Francii obecně je cítit někdy až jakési nepřátelství k církvi, a to se proje-

vuje také na velmi přísném zákonodárství, které má zajistit, aby nikdo nebyl na veřejných místech v náboženských a morálních otázkách ovlivňován. Kněz např. nemůže učit náboženství ve školách. A samotná výuka náboženství musí být přísně neutrální, tedy žádné učení křesťanských dovedností nebo modlitby! A další spolupráce na úrovni obcí, jako třeba s obcí nebo hasiči, není zdaleka tak dobrá jako u vás!

Vidíte, že je zde mnoho složitého. To často Francouzům přináší vlnnost a nebo, na druhé straně také motivaci vydat ze sebe to nejlepší a nespolehat, že to za ně někdo udělá. A též, což je pro mě velmi přínosné, se zde člověk učí respektu ke všem a nutnost rovnocenného a vytrvalého dialogu, ať už mezi farnostmi a kněžími, tak mezi křesťany a všemi ostatními!

Pár závěrečných poznámek o mně: Většinu mého programu zabírá doktorské samostudium: mám čas rozšiřovat si obzory bohatou četbou, což ve službě faráře kromě nejnужnější nebylo příliš možné. Na fakultu dojíždím (asi 2 hodiny vlakem) 1x – 2x do týdne. Francouzsky již většinu věcí rozumím, domluví se v základních věcech, ale stále je na mé jazykové komunikaci co zlepšovat, aby mi nebyla překážkou. Překlad homilií vyžaduje celkem dost času a vždy si je musím nechat opravit rodilým mluvčím.

Co ale považuji pro sebe za nejpřírodnější, je prostor na lidské a duchovní zrání! Modlím se za vás i za záměr stavby domu Šebestiána Kubínka. A vy se modlete za nás kněze, ani nevíte, jak moc to potřebujeme!

à bientôt! O. Jiří

Setkání celé komunity farností

Farní dům Šebestiána Kubínka v Blažovicích

CO NOVÉHO KE STAVBĚ?

Stavebním úřadem ve Šlapanicích nám bylo vydáno stavební povolení. Obeslali jsme pět stavebních firem, které předložily cenovou nabídku. Ta se v podstatě nelišila od položkového rozpočtu projektu /23 318 968,- Kč/ zpracovaného firmou 4P INVEST, s.r.o. Bylo nám jasné, že za takovou cenu není v našich silách stavbu realizovat. Hledal se způsob jak náklady snížit:

1. Anketa pro financování stavby farního domu a vystaveným projektem v přístavbě.
2. Zjistit za jakou výši úroků banka poskytne půjčku.

Vše realizační skupina posoudila a rozhodla navštívit biskupství. Zde jsme předložili projekt s našimi možnostmi realizovat celou stavbu. Stanovisko biskupství znělo – snížit náklady. Pro nás by to znamenalo přepracování projektu a následné vyjádření všech 19 úřadů.

HLEDAL SE ZPŮSOB JAK DÁLE.

Položkový rozpočet na základě úprav, které bychom mohli vypustit, se zpracoval nový. Při jednání a předložení pol. rozpočtu na faře ve Tvarožné za přítomnosti zástupce stavebního od-

dělení biskupství nám bylo opět sděleno další zamítavé stanovisko. Předložte nám položkový rozpočet v takové výši, kterou je farnost schopna ufinancovat a pak můžeme souhlasit se stavbou.

Opět jsme celou situaci posoudili a došli jsme k závěru realizovat stavbu tak, abychom co nejvíce prací mohli provést své pomocí. Odborné práce /tesařské, apod./ zadat firmám. Ale i tímto způsobem nám náklady včetně DPH skončily na částce 12 milionů.

Stavbu provést na etapy. V r. 2019 provést hrubou stavbu, na kterou máme peníze. V dalším roce pokračovat, abychom mohli zkolaudovat přízemí, které bychom již mohli využívat. Pak pokračovat dle možností dále. To vše za pomoci nás všech, velké přimluvy Šebestiána Kubínka a našich předků, kteří zbudovali dnes již farní kostel. Myslím, že jim to dlužíme.

S tímto zpracovaným položkovým rozpočtem jsme opět navštívili na biskupství otce generálního vikáře Jiřího

Mikuláška, kde jsme jej a zástupce stavebního odboru biskupství s rozpočtem seznámili. Závěrem jednání a za velkého pochopení otce vikáře byl udělen souhlas se započatím stavby Farního domu Šebestiána Kubínka.

Na nás je, abychom s velkou pomocí Boží, všech přímluvců a ochránců stavbu zdárně vybudovali.

Stále nepřestává platit, že bez Božího požehnání marné lidské namáhání, ale bez lidského namáhání žádné Boží požehnání...

Vladimír Kuklínek

„Je naléhavě nutné obnovit na úrovni ulice, čtvrti nebo obce společenské prostředí, v němž by mohl člověk najít to, co může uspokojit spravedlivé potřeby rozvoje jeho osobnosti. Je nutné k tomu vytvořit obecní a farní střediska, aby nikdo netrpěl izolovaností a každý aby našel příležitost k navázání bratrských vztahů...“

papež Pavel VI.

Chrámový sbor

Chrámový sbor v minulém roce doprovázel svým zpěvem při slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, o slavnosti Největějšího Srdce Ježíšova a o slavnosti Narození Páně.

Při vánočním zpívání byla uvedena Česká mše vánoční od Jana Jakuba Ryby „Hej, mistře“. Tato mše se těší velké oblibě. Vždyť v našem okresním a krajském městě Brně v době adventní a vánoční zazněla snad 10x na různých místech.

Co se týká našeho sboru při kostele v Blažovicích, nácvik vánoční mše začal 7. listopadu a skončil 12. prosince. Zkoušelo se dvakrát v týdnu. V roce 2018 uplynulo 30 roků od prvního provedení této mše v Blažovicích.

Sbor byl sestaven z těchto zpěvaček a zpěváků:
Soprán Marie Daňková (Okružní), Anežka Faltýnková, Anna Hrnčiarová, Anna Kašpaříková, Magdaléna Bártková, Anita Kalábová a Pavla Bendová (Řezáčová).

Alt Marie Daňková (Luční), Renata Mollová, Jitka Kalianková a Marta Štěpánková.
Tenor Tomáš Řičánek, Filip Daněk, Vojtěch Pošvář a Česlav Černý.
Bas Jakub Daněk, Josef Iengál, Petr Pleva a Jiří Pleva.
Sóla Marie Daňková – alt, Česlav Černý – tenor, Jakub Daněk – bas.
Hudebníci Daniela Bártková – příčná flétna, Vratislav Tauber – I. trumpet, Milan Kalianko – II. trumpet, Ctibor Bártek – tympány a Marta Řičánková – varhany. Řídil Česlav Černý.

V letošním roce jako první jsou na programu Velikonoce. Máme v plánu uvést Velikonoční mši „Pane, jenž jsi z hrobu povstal“ od sv. Františka. Zkoušky na provedení této mše začnou asi 13. března.

Na závěr děkuji všem, kteří si udělali čas na zkoušky a na provedení.

Těším se na další spolupráci a do roku 2019, přeji hodně Božího požehnání, zdraví a radosti.

Česlav Černý, varhaník

Šebestián Kubínek (1799–2019)

V neděli 13. 1. 2019 jsme si připomněli 220. výročí narození blažovického rodáka Šebestiána Kubínka. Mši svatou v obvyklém čase sloužil novorýšský opat Marian Rudolf Kosík, OPraem. Byla velice slavnostní, s průvodem, okuřováním a dalšími ceremoniemi. Pan opat měl krásné kázání o odkazu Šebestiána Kubínka a nechal se slyšet, že je s námi rád.

Na odpoledne jsme připravili besedu. Rozhodli jsme se využít možnosti, které nám nabízí současná technika. Připravili jsme power-pointovou prezentaci o Šebestiánu Kubínkovi s množstvím obrazového materiálu, audio i video nahrávek. Prezentovala Jana Bártková. Pan opat vysvětlil okol-

nosti, proč nebyl dokončen (a vlastně ani započat) proces beatifikace, a proč je i dnes nepravděpodobné, že by mohl úspěšně proběhnout. (V očích současníků a těch, kteří jsou obeznámeni s Kubínkovým působením, dosáhl Kubínek pověsti svatosti.)

Slavnost doplnili třemi sborovými písněmi mladí zpěváci: soprán – Anna Kašpaříková, Veronika Škaroupková, Magdalena Bártková, Anita Kalábová, Nikola Škroblová, Marcela Paulíková; alt – Marie Daňková, Daniela a Kateřina Bártkovy; tenor – Vojtěch Pošvář, Matěj Daněk; bas – Kryštof Paulík, Jiří Pleva. Na clavinovu doprovodila Jana Bártková. Zpívali opravdu krásně!

Společně se všemi přítomnými jsme při zpěvu Písně z Křtinské pobožnosti Š. Kubínka rozjímali o tajemstvích růžence světla. Ludmila Štěpánková přednesla verše věnované Šebestiánu Kubínkovi od T. Špidlíka a B. Robeše. Se zájmem jsme vyslechli také Kubínkem veršovaný úryvek z První knihy Mojžíšovy. Vzpomněli jsme na Vojtěšku Mazálkovou, od jejíhož úmrtí letos uplynulo 25 let i na její divadelní pásmo

o Kubínkovi, které „slaví padesátiny“.

Kromě pana opata Kosíka na besedu přijeli otcové premonstráti Vít Martin Červenka ze Křtin a administrátor farnosti Šaratice Petr Pavel Severin. Milým překvapením byla přítomnost našeho bývalého faráře p. Jana Nekudy. Překvapivý byl zájem přespolních.

V přístavbě u kostela bylo připraveno malé pohoštění. Hosté chvíli setrvali a pobesedovali. Celá slavnost byla velice vydařená. Díky všem, kteří se na její přípravě a průběhu podíleli!

Jana Bártková

Farní evangelizační buňky FEB

Zase ten podivný název, pamatujete? Loni nás s touto aktivitou přijeli seznámit lidé z Řečkovic. Sešlo se nás v přístavbě kolem patnácti. Byli velice příjemní a vstřícní. Všechno vysvětlili a pozvali nás na setkání jejich buňky, abychom zakusili atmosféru společenství na vlastní kůži. V říjnu jsme se, Zdenka Vičarová a já, do Řečkovic vypravily. Zažili jsme krásné modlitební setkání v jednom z řečkovických paneláků. Začala v nás narůstat touha „zkusit to“.

Otec David prohlásil, že modlitbou nic nepokazíme a tak jsme se v úterý 14. 11. poprvé setkali. Od té doby se scházíme jednou týdně k modlitbě. Řídíme se doporučeným schématem, ale ne úplně doslova. Například jsme si oblíbili modlitbu breviáře, tak jsme ji do programu vetknuli. Scházíme se v domech a snažíme se opravdu jen modlit. Něco málo přes hodinu, žádné pojídání, žádné klábosení. Jen tak pro nás může být pravidelné setkávání obcerstvením, nikoliv zátě-

ží. Nyní je nás sedm a pozvání platí pro každého z vás, bez ohledu na věk. Pokud máte chuť se přidat nebo se zastavit na zkušenou, jste vítáni! Teprve se učíme, ale máme toho nejlepšího učitele, Ducha svatého.

Důležitou součástí této aktivity je adorace před Nejsvětější svátostí. Snažíme se využívat nabídky sobotních adoraací ve tvaroženském kostele. Dá se říct, že každou sobotu jede jedno auto s proměnlivou posádkou. Tento čas ztišení je velkým povzbuzením i zdrojem energie. Zkušenost nám ukazuje, že čas strávený modlitbou nám nikde nechybí. „Jak velká je moc modlitby! Je jako královna, která má kdykoliv přístup ke králi a může získat vše, o co prosí.“ Terezie z Lisieux

V případě zájmu nebo jakýchkoliv otázek se neváhejte obrátit na Bártkovy nebo Řičánkovy.

Jana Bártková

Sekulární františkánský řád v Blažovicích

Co se u nás během roku událo

Třetí řád byl založen r. 1221 sv. Františkem z Assisi pro ty, kteří nemohli vstoupit do Prvního (mužského) či Druhého (ženského) řádu. Toto hnutí lidí žijících ve světě vešlo do historie pod názvem Třetí řád, nyní se nazývá Sekulární františkánský řád (SFR).

Jako každý rok jsme se scházeli jednou za měsíc v přístavbě u kostela, abychom posílili společenství, dozvěděli se něco víc o svatém Františkovi, pomodlili se breviář, rozebrali evangelium... Duchovním asistentem našeho společenství je i nadále bratr Kapistrán. V loňském roce jsme také rádi procházeli s novými členy našeho společenství jejich přípravu na věčné sliby, které složili do rukou otce Vianneye 16. prosince 2018.

Jedno z našich setkání se uskutečnilo v zahradě tvaroženské fary, kde jsme se spolu s ostatními věřícími z našich farností loučili s otcem Jiřím Brtníkem. Loučení je ze své podstaty smutná věc, ale protože jsme otci Jiřímu ze srdce přáli, že se může dále vzdělávat, bylo toto loučení v postatě veselé.

V dubnu nám sestra Zdislava Nosková přišla popovídat o Elišce Pretschnerové, generální představené Školských sester sv. Františka, která zemřela

roku 1993 v pověsti svatosti. V roce 2001 byl zahájen proces jejího blahořečení. Pověst svatosti sestry Elišky roste, příklad jejího života je stále živý, mnozí ji prosí o přímluvu a jejich prosby bývají vyslyšeny. Přednáška byla otevřena pro všechny lidi, kteří měli zájem se něco o ní dozvědět.

Duchovní víkend jsme tentokrát strávili v Jeseníkách. I když byl konec června, bylo chladno a přšelo. Cestou do Jeseníků jsme se stavili v Lošticích na tvarůžkový oběd a potom jsme odjeli do Moravské Třebové za naším bývalým duchovním asistentem otcem Angelem. Museli jsme za ním vylézt do kopce mezi hroby. Zavzpomí-

nali jsme a pomodlili se, doprovázeli orchestrem, který uspořádalo počasí. Vichřice, déšť, zima... Kapistrán vypůjčil klíče od starého hřbitovního kostela, tak jsme si ho prohlédli. Spíš ruina než kostel... Hřbitov leží na úbočí Křížového vrchu, nahoře na kopci se tyčí tři velké kamenné kříže. Samozřejmě, že jsme tam také vyšplhali. Moc pěkné místo.

Druhý den jsme strávili na poutním místě Zlaté Hory. Byl zrovna jubilejní rok – 300 let od založení tohoto poutního místa. V neděli po mši svaté jsme pak ještě navštívili lázně Jeseník, a abychom využili blahodárné účinky zdejších lázní, zuli jsme se a procházeli po kamenitém dně horského potoka, který byl k tomuto účelu vybudován. Poprchávalo a teploměr ukazoval 8 stupňů celsia. Bratr Kapistrán, ač o hodně let mladší, se zabalil ještě více do své zimní bundy s kapucí a rezolutně prohlásil, že do toho tedy s námi nejde... Domů jsme odjížděli jako vždy spokojeni, posílení na duchu (tentokrát i na těle, díky ledové lázeňské vodě...).

Vrcholem roku bylo složení věčných slibů Jany a Tomáše. S otcem Vianneyem přijel z Prahy i národní ministr Sekulárního františkánského řádu František Raichel (mnozí si vzpomenete, že po listopadu 1989 byl ministrem vlády).

Marta Kalábová, OFS

Jak si mě našel Šebestián Kubínek

O Šebestiánu Kubínkovi jsem slyšela již odmala. Útržkovitě a rozporuplně. Občas jsem někde zaslechla pohrdavé „prodal hospodářství“ (což se nikdy dobrovolně nedělalo), „pil, hrál karty...“ A zase naopak, když byla v okolních obcích nějaká pohroma a Blažovice chytly jako vždy pouze „cépek“, babička řekla: „To zařídil Šebestián Kubínek.“ A dodala: „Kam šlápne noha světcova, tam sto let...“ Co to bylo, už nevím. Ale vím, že něco ohromně pozitivního (neznáte někdo náhodou přesnou citaci?).

Další setkání bylo v kostele, kde visí jeho obraz. A potom na Hostýně. Ještě dnes si pamatuji tu hrdost, s jakou mi ho tatínek ukazoval. Pro mě to ale byl jakýsi vetchý stařec, patřící kamsi do dávné minulosti. Dobře, je to historie, zajímavá, ale co s tím? A tak jsem ho zařadila do kategorie „dobré, ale v současnosti nepoužitelné“.

Dnes už chápu, že to si Šebestián nemohl nechat líbit. A tak se mi začal tak nějak „plést pod nohy“. Pořád jsem ho někde potkávala, a tak jsem se nakonec rozhodla, že přece jen si o něm něco zjistím, přečtu... Vzápětí jsem zaslala, s jakou úctou se o něm vyjadřují významné osobnosti doby minulé i současné. Na přednášce pořádané Moravskoslezskou křesťanskou akademií jsem se dozvěděla, že patřil k moravským ná-

rodním obrozencům. Pro zajímavost: o českém národním obrození se v dějepisu učíme, o moravském ne. To proto, že moravští obrozenci byli převážně kněží. A Šebestián Kubínek přispěl velkým dílem. Množstvím českých knih, které roznesl po celé Moravě i po Čechách.

A potom mi to došlo. Jako blesk z čistého nebe. Co mě na něm fascinovalo

a čím může oslovit lidi i dnes. Všechno, co dělal, dělal pořádně. Podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. V mládí si naplno užíval zábav, možná pil, hrál karty... Když došlo k jeho obrácení, tak zase naplno šel za Ježíšem. Musel být velmi charismatická osobnost, když dokázal téměř celou vesnici přesvědčit, aby se zřekla alkoholu. Možná, že dnes by mohl být naším přímluvcem ve věcech, které se týkají závislostí. Nejen na alkoholu a „karbanu“, ale i na herních automatech, na počítačích, a mnohých dalších.

V Blažovicích založil společenství živého růžence a další spolky a nadchnul pro ně mnoho lidí. Když pochopil, že k tomu, aby byli lidé lepší, je potřeba rozšířit mezi ně dobré knihy, rozhodl se prodat hospodářství, nakoupit kni-

Výřez z obrazu na Sv. Hostýně

hy a rozšiřovat i do těch nejzapadlejších vesniček. Tomu pak věnoval celý svůj život až do smrti.

Vždy, když o něm přemýšlím, vytane mi na mysli evangelium podle Lukáše, kapitola 18: „... Tehdy se ho (Ježíše) jeden přední muž zeptal: Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života? Ježíš mu řekl: „.... Příkázání znáš: „Necizolož, nezabíjej, nekraď, nelži, cti svého otce i matku.“ On odpověděl: „To všechno jsem dodržoval od malička.“ „Chybí ti jedno,“ řekl mu Ježíš, když to uslyšel. „Prodej všechno, co máš, rozdej to chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď a následuj mě“.

A na rozdíl od muže z evangelia Šebestián prodal, rozdál a šel...

Marta Kalábová

Orelský tábor

Tradiční orelský tábor se v loňském roce uskutečnil v trochu jiném charakteru, než byly tábory v předchozích letech. Podobu tábora dělá přípravný tým, složený z lidí zaangažovaných jako vedoucí. Protože všichni pracujeme v divadelním spolku Blažena, který je součástí Orla, napadlo nás nad lahůvkou dobrého vína, že by třeba mohl být zajímavý tábor s divadelní tematikou. Divadlo nás baví a doufali jsme, že bude bavit i děti. Byl to pilotní ročník a zkušenost to byla velmi cenná. Za jeden týden jsme nazkoušeli pohádku Ať žijí duchové. Představení bylo podle našeho mínění vydařené. Bylo pěkné sledovat, s jakou chutí šly do zkoušení děti, které divadelním zkouše-

ním ještě neprošli. Divadelní mazáci z Blaženky projevovali menší nadšení. Není se co divit, protože celý školní rok něco zkoušeli, v prvním pololetí vánoční besídku, v druhém pohádku Princové jsou na draka. Samozřejmě kromě zkoušení jsme se věnovali celotáborové hře, která souvisela tematicky s divadelním kusem. Po celou dobu nás provázal duch Bedřicha Zvrhlého

z Bedřichova, kterého děti osvobodily a poslední večer uložily jeho ostatky na místním hřbitově. Světelný noční průvod se skutečnou rakví na hřbitově, byl docela silným zážitkem.

V letošním roce bude opět orelský tábor připravovaný Blaženou. Nebude zaměřený na divadlo, abychom se vyhnuli zkoušení. Nakoukneme do zákulisí filmu, třeba i něco zajímavého natočíme. Celý pobyt bude naprosto uvolněný, tak jak se na pořádné bohémy sluší. Filmu se budeme věnovat v Bedřichově u Lysic v termínu 27. 7. – 3. 8. Zveme všechny děti, které mají chuť vyzkoušet něco nového.

Zůstává křesťanský duch tábora se společnou modlitbou a nedělní mší svatou.

Marie Šinkýřiková

Poutní místo Mariazell

Pamatuji si z dětství, že jsme doma mívávali podivuhodné malované skleničky, korbely a kdoví co ještě. Pod obrázky bylo napsáno „Mariazell“. Vždycky to probouzelo mou fantazii. Babička Marie, která zažila i „císařpána“, a její oblíbená historka byla o tom, jak zapíchlí císařovnu Alžbětu pilníkem, pak vyprávěla o svých rodičích a prarodičích, jak chodívali do Mariazell pěšky. S procesím. Jezdil s nimi koňský potah, který vezl potřebné věci. Na různých místech Rakouska už na ně místní obyvatelé čekávali. Bylo to vyprávění tajemné a vonělo dávnými věky. Nikdy mi ani na mysl nepřišlo, že se z Blažovic bude do Mariazell znovu pěšky putovat. Proč vlastně do Mariazell, co je to za poutní místo? A protože babičky už se zeptat nemohu, našla jsem si informace na internetu:

Mariazell je nejproslulejší mariánské poutní místo ve střední Evropě a duchovní centrum katolických národů v Podunají. Nachází se na severním okraji Alp, ve spolkové zemi Štýrsko.

Legenda o vzniku poutního místa vypráví, že opat Otter z benediktinského kláštera St. Lambrecht vyslal v roce 1157 mnicha jménem Magnus do okolí dnešního Mariazell, které klášteru náleželo. Mnich Magnus měl pečovat o duchovní život tamních obyvatel. S dovolením opata si na svou cestu vzal sošku Panny Marie z lipového dřeva. Večer 21. prosince 1157 mu cestu zatarasil skalní blok. Magnus se obrátil s modlitbou k Panně Marii, na jejíž přimluvu se skála rozestoupila a on mohl pokračovat v cestě. Když dorazil k cíli, postavil sošku Madony na pařez a vybudoval si celu (německy Zelle), která mu sloužila zároveň jako kaple i jako přístřeší. „Maria v cele“ dala místu název a stala se vyhledávaným cílem poutníků.

Prvními významnými poutníky spjatými s tímto místem byli moravský markrabě Jindřich a jeho žena, kteří se zde uzdravili z těžkého onemocnění dnou. Jako dík nechal markrabě roku 1200 postavit kolem původní cely románskou kapli. První písemná zmínka o „Celle“ pochází z roku 1243.

Uherský král Ludvík Velký dal v roce 1370 postavit dodnes zachovanou Kapli milosti (Gnadenkapelle), jako poděkování za vítězství nad nepřáteli křesťanské víry. Poutníci přicházeli na toto mariánské poutní místo ve Štýrsku z Bavorska, Čech a Moravy, Francie, Itálie, Chorvatska, Polska, Německa a Švýcarska.

Nový rozkvět zaznamenala Mariazell v době baroka. Dosavadní gotický chrám už nestačil přívalu poutníků, a proto se opat Benedikt Pierin z benediktinského kláštera St. Lambrecht rozhodl zahájit mohutnou přestavbu v barokním stylu (1644 - 1683). Právě z doby barokní přestavby pochází dnešní charakteristická podoba poutního chrámu. Rekonstrukce probíhala podle plánů Domenica Sciassia. Architektonický vývoj nynější baziliky zřetelně ukazuje její průčelí: střední, gotická věž se vypíná mezi dvěma postranními, barokními.

Při vstupu do baziliky vás hned ohromí její velkorysý prostor bohatě zdobený freskami na stropě. Celková délka kostela je 84 metrů a šířka 30 metrů. Ve středu lodi, mezi gotickou a barokní částí stavby, ihned upoutá pozornost oltář milosti se soškou milosti (původní lipová Madona). Podle starého zvyku je oblékána do šatiček, většinou darů od šlechticů. Sochy archandělů Rafaela a Gabriela před oltářem, nesoucí lampy s věčným světlem, působí jako by sošku chránili. Původně byly stříbrné, za francouzských válek na konci 18. století však byly roztaveny a nahrazeny postříbřenými dřevěnými sochami.

Velkolepým uměleckým dílem, zho-

toveným ke cti nejsvětější Trojice, je hlavní oltář z let 1693 až 1704 podle návrhu slavného rakouského architekta Johanna Bernharda Fischera z Erlachu. Nevšední je především svatostánek od Christopha Schanternella ve tvaru zeměkoule ze zlata a stříbra, kolem níž se vine smaltovaný had.

Kostel byl povýšen na baziliku v roce 1907. V roce 1948 bylo Mariazell povýšeno na město, za což vděčí především svému duchovnímu a kulturnímu významu v rámci nejen Rakouska, ale i celé střední Evropy.

Po pádu tzv. železné opony začali poutníci z bývalého východního bloku po vzoru svých předků opět putovat za milostnou soškou Matky Boží, která je od věků nazývána „Magna Mater Austriae“ (Velká Matka Rakouska), „Mater Gentium Slavorum“ (Matka slovanských národů) a „Mater Hungarorum“ (Velká Paní Maďarů).

*Marta Kalábová
(použity materiály Daniela Hermana
a Tomáše Wehle)*

Ten blažovský kostelíček, kolem něho pěkná ves ...

I v něm je pěkně. A to si žádá údržbu, ke které také patří úklid. O to se starají tři skupinky po čtyřech - děvčat – žen. Uklízíme většinou ve čtvrtek. Mnohdy si řekneme, že to skoro není třeba, ale ve finále se divíme, co se nanosí. Pán Bůh zaplať za tu návštěvnost!

Při úklidu v lavicích nacházíme různé zapomenuté nebo úmyslně nechané věci (hlavně pod sedáky, které pravidelně obracíme). Mějme na paměti, že na tom místě přistě může sedět někdo jiný. Řešením by mohly být taštičky, do kterých by se daly uložit i kancionály. Velmi se tím usnadní úklid (přemýšlíme nad ušitím stejných).

Uvítaly bychom, kdyby se naše řady rozšířily, stačí se jen přihlásit. Jedná se asi o dvě hodiny, čas a den je na domluvě.

Léta přibývají a i v době nemoci některé z nás je také třeba zastoupit. Těšíme se na vás.

Božena Daňková

Akolyta Karel Štěpánek

Karla velmi dobře vystihuje volný překlad slova akolyta – druh na cestě, ten kdo slouží, ten který následuje. V dnešní době je hlavním úkolem akolytů pomáhat při podávání svatého přijímání a roznášení Eucharistie nemocným a starým farníkům po nedělní mši svaté. A právě tuto službu Karel poctivě konal a viděl v ní svoje poslání. Když Karel onemocněl, snažili jsme se mu s ostatními spolubratry o nedělích posloužit tak, jak to dělal on. Díky otci Jiřímu jsme měli možnost se s Karlem naposledy setkat při společné modlitbě den před jeho smrtí.

Karel byl druhem na cestě a sloužil nejen jako akolyta, ale i jako starosta místního Orla, spolupracoval s obcí, organizoval manželská setkání.

Karel nám všem může být příkladem zejména v přípravě na bohoslužbu slova i v oblečení na nedělní mši svatou. A tak vzpomínám na setkávání s Karlem v neděli před mší svatou – vybavuji si jeho mírně přivřené oči, shovívavý úsměv, sako s kravatou, v levé ruce misál na neděli.

Celý jeho život včetně jeho posledních týdnů a dnů byl odrazem živé víry.

Tomáš Řičánek

Misijní jarmarky

Tak mám napsat něco o misijních jarmarcích, ale co? Sami víte, jak probíhají a jak se vám líbí, či ne. Podstatné je, že za minulý rok jsme poslali na Papežská misijní díla 45 600 Kč. Díky těmto penězům se zlepšil život mnoha dětem v misiích a vzhledem k tomu, že děti jsou budoucností každé země, je záručení těchto peněz velké. Já jen mohu poděkovat všem, kdo se na misijních jarmarcích podílejí, ale hlavní odměnu má přichystanou náš nebeský Otec.

Zuzana Hrnčiarová

Víte, že... P. František Adámek

V letech 1952–1967 byl tvaroženským a tedy i naším farářem P. František Adámek. Požádali jsme jeho synovce Josefa Petruše, aby nám o něm něco napsal.

P. František Adámek se narodil 4. prosince 1917 v obci Višňové, okr. Znojmo. Pocházel z celkem 11 dětí, z nichž si ještě další čtyři zvolili duchovní povolání (1 kněz, 3 řeholní sestry). Na kněze byl vysvěcen v r. 1942 a jeho prvním působištěm byly Biskupice u Třebíče (1943). Začátkem 50. let, kdy už byl přeložen do Českého Rudolce (srpen 1951), byl zatčen Státní bezpečností a do jara 1952 vězněn. Poté působil jako administrátor ve Tvarožné (1952-1967) a posledním, nejdelším působištěm, pak byla Jemnice v okr. Třebíč (1967-1988). Zde také 16. srpna 1988 po těžké nemoci zemřel.

Mezi farníky byl P. František Adámek během své kněžské služby oblíben svou ochotnou a dobrosrdečnou povahou. Byl velmi dobrým kazatelem a zpovědníkem. Kromě duchovní služby se staral pečlivě o svěřený církevní majetek (kostely v Jemnici, Budkově, Rancířově a Tvarožné) a pro jeho údržbu a opravy dokázal získat spoustu ochotných rukou.

Josef Petruš, synovec

Celosvětové setkání mládeže s papežem PANAMA 2019

Jak papež František ohlásil v Krakově roku 2016, tak se stalo. Další světové dny mládeže se konaly v Panamě. V zemi střední Ameriky, téměř stejně velké, jako Česká republika.

Česká skupina se skládala z necelých 200 poutníků včetně kněží, v doprovodu dvou biskupů – Pavla Posáda a Jana Vokála. Přípravné dny v diecézi Colón Kuna Yala, ve vesničce Buena Vista, kde pro nás společně s dalšími čtyřmi národy byl připraven nabitý program. Na týden jsme se stali součástí místní farnosti Pražského jezulátka, kde nás její obyvatelé přijali do rodin jako za vlastní a my jsme se měli jako v bavlne. Místní poměry byly oproti ČR dost chudé, ale to nás naučilo vážit si toho, co máme. Velký rozdíl mezi našimi kulturami byl z velké části v počasí – v Panamě se rok dělí na období dešťů a období bez dešťů. Permanentně teploty dosahovaly 30° a více a pro nás tam byla velmi nezvykle vysoká vlhkost (připadali jsme si tam jako ve skleníku). Další velkou změnou pro nás bylo to, že místní obyvatelé nekladou důraz na přesnost (po jejich řečeno „mañana“), takže občas byly nemalé prostoje. Avšak vynalézavost místních nás nejednou překvapila. Dokázali pokaždé jen tak spontánně začít tančit a zpívat a vtáhnout nás do tohoto jejich latinskoamerického reje.

Součástí programu bylo rozdělení na den poutní, den misijní, den sportovní a den v Colónu s ostatními národy. Poutní den jsme strávili křížovou cestou s procesím, která nás zavedla až na jeden z místních vrcholů s neopakovatelným výhledem do krajiny. Při misijním dni nás zavedli do rodin v nedaleké vesničce Sardinilla, kde jsme viděli opravdovou místní chudobu, ale i přes to byli všichni lidé veselí a rádi se s námi i pomodlili. Na sportovní den jsme si mohli zvolit sobě odpovídající aktivitu jako např. fotbal, basketbal anebo procházku. Předposlední den jsme strávili v samotném Colónu společně se všemi národy, které byly jako my ubytované v této diecézi. Každý národ se představil krátkým vystoupením a bylo opravdu fascinující, jak Češi dokázali rozhýbat dav tak, že všichni hromadně skandovali „polka, polka,...“. Celý týden jsme zakončili slavnostní mší se všemi farníky a opět tanečním vystoupením jednotlivých národů. Potom měl každý vlastní program s rodinou, se kterou, myslím, si každý rozuměl a to i když neuměl španělsky.

No a v pondělí už jsme (někteří se slzami v očích) opouštěli tuto krásnou vesnickou oblast a přesouvali se do samotného Panama city, přesněji do jeho od centra vzdálenější části – Paraiso, kde nás ovšem čekalo další vřelé uvítání místních. Opět jsme byli ubytováni

do rodin, ale přece jenom, rozdíl mezi městem a venkovem byl znát. Ne, že by se o nás nestarali, určitě jsme si nemohli na nic stěžovat, ale myslím, že taková ta „famiérnost“ se oproti minulým rodinám trochu vytratila. Každopádně nás čekal nabitý týden v nabitějším městě společně s papežem Františkem a dalšími 700 tisíci mladými z celého světa. Každé dopoledne jsme měli katecheze společně se Slováky a potom byl program v centru, jako např. uvítání papeže, křížová cesta společně s ním, nebo spousty koncertů a jiných akcí. V sobotu jsme absolvovali pouť až na místo, kde probíhala večerní vigilie a potom i ranní závěrečná mše. Kouzelné na tom bylo, že nás na této jediné louce přespalo všech těch 700 tisíc poutníků. V neděli byla ráno závěrečná mše s papežem Františkem a pak už jenom loučení.

Musím říct, že jsem si toto setkání moc užila a moc jsem si toho taky uvědomila. Jenom vidět, jaké podmínky mají lidé téměř na druhé straně světa, bylo velmi obohacující. No a ta atmosféra setkání jako takového je prostě nezapomenutelná! Jsem opravdu moc vděčná za všechny, díky kterým se tato setkání mohou konat.

VŠECHNY VÁS ZVU A TĚŠÍM SE DO LISABONU 2022

Daniela Bártková

Pěší pouť do Mariazell 7. – 14. července 2018

Při oslavě životního jubilea jednoho z blažovických poutníků v listopadu 2017 zmínili Bártkovi nápad našeho bývalého duchovního správce o. Jana Nekudy vykonat opět po pár letech pěší pouť do Mariazell. Tohoto podnětu jsme se okamžitě s nadšením chytli. Již v prosinci 2017 u nás proběhlo první přípravné setkání s o. Janem i o. Jiřím, kdy bylo dohodnuto kudy a kdy se do Mariazell vydáme. Tentokrát se hledala nová cesta přes Hustopeče, kde již třetím rokem působí o. Jan. Následná příprava poutě probíhala v úzkém sepětí o. Jana, Ctibora Bártka a Tomáše Řičánka. Ladila se trasa, noclehy, závěrečná mše svatá v Mariazell. Ctibor sepsal do Blažovického poutníka na základě zkušeností z minulých pěších poutí vtipný a velmi výmluvný článek o standardním průběhu pocitů a nálad. S ohledem na zabezpečení noclehů v Mariazell i kapacitu doprovodného vozidla byl počet poutníků zastropován na počtu 25.

V sobotu 7. 7. 2018 ráno bylo před blažovickým kostelem rušno. Naložili jsme svá zavazadla do nového doprovodného vozidla, které nám opět ochotně zapůjčil pan Zdeněk Severa z Velatic, kterému chceme tímto ještě jednou poděkovat. O. Jiří nám požehnal na cestu a my jsme vyrazili před devátou hodinou hojně doprovázeni našimi blízkým jižním směrem. U Skalky jsme se s rodnou obcí rozloučili prvním desátkem slavného růžence a dále jsme putovali přes Pratecký kopec (10 hod.), Sokolnice (10.35. hod.), Žatčany (11.15). Mezi Žatčanami a Moutnicemi jsme si dopřáli polední pauzu. Dále jsme pokračovali přes Moutnice (13 hod.) a Křepice (14.30). Celý den bylo úmorné vedro a nám pomalu začala docházet voda. V nové zástavbě v Křepicích č.p. 435 jsme tedy požádali mladého tatínka o vodu, ochotně si vzal jednu PET lahev, že půjde načepovat, žádosti o vodu se však bleskově rozmnožili, tak raději vytáhl hadici, ať si nabereme kolik potřebujeme. Tato zastávka s dočerpováním vody byla velmi prozíravá. Následovalo závěrečné stoupání přes Liščí vrch, odkud se nabízely nád-

herné výhledy na okolní krajinu - odkud jsme přišli i kam směřujeme. Kolem půl čtvrté odpoledne jsme horko těžko hledali stinné místo k odpočinku a k posílnění. Pak už následovala závěrečná cesta přes vinohrady k přednímu rybníku u Hustopečí, kam jsme dorazili kolem půl páté odpoledne. Mezitím jsme poslali varovnou SMS o. Janovi, že už se blížíme. V Hustopečích nás čekalo milé přivítání – výborná polévka a neméně výborná piškotová roláda, kterou nám připravily dvě usměvavé hospodyně. Za chvíli dorazil i o. Jan a dva další poutníci z Vícenic (z předchozího působiště o. Jana). Po sedmé hodině večerní jsme slavili s o. Janem mši svatou s nedělní platností, následovala prohlídka hustopečského kostela a společná modlitba nešpor. Spali jsme ve farním sále pod kostelem a spalo se dobře. Dnešní trasa měřila 32 km.

V neděli jsme po ranních chválách a po snídani v 7.15 hod. opustili Hustopeče i o. Jana, který měl (stejně jako o. Jiří) ještě své nedělní duchovní povinnosti ve třech farnostech. Pokračovali jsme přes vinohrady do Popic, dále přes Strachotín, u Novomlýnských nádrží jsme posvačili a dále už za poledního vedra a občasné přehrášky pokračovali přes Dolní Věstonice, Horní Věstonice a Dolní Dunajovice až do Brezí, kde jsme si dopřáli obědovou přestávku. Zmáhalo nás velké vedro, v místní hospodě vyvolala dvacetičlenná skupina poutníků téměř neřešitelnou situa-

ci, ale nakonec se nějaké to pivo přece jen natočilo. Kolem půl třetí odpoledne jsme se rozloučili se dvěma poutnicemi, které se již vracely domů, a přešli jsme státní hranice do Rakouska. Pokračovali jsme po polních asfaltových a šotolinových cestách a neustále obraceli náš pohled zpět, abychom si užili nádherných výhledů na Mikulov i Pálavu netradičně z jižní strany. Na jižním obzoru nás naopak zaujal zajímavý hrad na hodně vzdáleném kopci, ale to jsme ještě netušili, že to bude náš dnešní cíl. První rakouskou vesnici, přes kterou jsme procházeli, byl Wildendürnbach, kde jsme si kolem půl páté odpoledne trochu spočinuli. V Neudorfu nám při přecházení silnice (mimo přechod pro chodce) dávalo přednost nám dobře známé auto s českou SPZ s šoféry o. Janem a o. Jiřím. Tím došlo k radostnému setkání a propojení poutníků s duchovním vedením, a protože bylo kolem šesté večerní, pomodlili jsme se společně Anděl Páně. O. Jan pokračoval dále autem do Stožce (Staatz), aby dolaďil okolnosti našeho dnešního noclehu. My jsme pokračovali po silnici, až jsme přišli kolem půl osmé do Staatzu, kde jsme na faře pod oním hradem přenocovali. Dnes jsme ušli 44 km. K večeři se podávala fazolová polévka a pečené maso. Po večeři a před nešporami jsme o. Janovi popřáli lehce opožděně k jeho 45. narozeninám a 20. výročí kněžství. Nechyběl ani šampus a čtyřhlas „mnogaja ljeta....“. Krásný okamžik vděč-

nosti ze setkání a úžasu nad letícím čásem... Spali jsme částečně na faře, částečně ve farním sále, k dispozici byla vybavená kuchyňka, prostě poutnická pohoda.

V pondělí jsme v 6.15 hod. slavili v místním kostele mši svatou a po snídani a úklidu jsme odcházeli v 8.15 Dolním Rakouskem – částečně po silnici přes Erndorf, Frättinsdorf, Asparn an der Thaya, Garmans, Eggendorf, zde jsme si dopřáli obědovou přestávku pod stromem, za stín jsme byli rádi, protože pořád bylo velké teplo. Zde se od nás odpojil Pavel Kadeřávek, který si musel odskočit na chvíli zpět do Brna. My ostatní jsme pokračovali přes Oberkeruzsteten a Lerchenau do Mollmamsdorf, dále výhradně po silnici do místa dnešního noclehu, zde nás zastihla zpráva o úmrtí paní Tauberové. Do Stetten jsme dorazili před osmou hodinou večerní. Čekal nás zde místní duchovní správce, kaplan i jedna velmi milá farnice, měli pro nás připravený výborný bigoš (něco na způsob guláše, ale s kapustou) + buchty a meruňky. Velmi milé setkání a přijetí, ohromný chuťový zážitek. Večerní chvály ve farním sále, zde také ráno mše svatá. Dnešní trasa 43 km. Spali jsme cca po třech v jednotlivých místnostech farního objektu. V noci přišla Renatě radostná SMS o narození druhého vnoučka - Františka Molla. Zatímco babička nemohla radostí spát, my ostatní jsme naopak spali v radosti. Aleluja, Deo Gratias.

V úterý jsme se v 8.15 hod. rozloučili s našimi hostiteli jak jinak než zpěvem a vyrazili do Korneuburtu na přívoz přes Dunaj. Než jsme se stačili vyfotit, byli jsme na druhém břehu a v 11 hodin už jsme dorazili do poutního místa Klosterneuburg. Zde jsme se zastavili jen krátce a pak už pokračovali přes Weidling do Neuwaldegg a dále blíže a blíže k Vídni. Pod kopcem Dreimarkstein se nám naskytl první výhled na Vídeň, bylo ale zataženo a chystalo se k bouřce. Chvilí jsme váhali, zda jít dál nebo počkat, nakonec jsme vytáhli pláštěnky a pokračovali. Prudká bouřka nás stihla asi po dalším kilometru, schovali jsme se tedy pod železničním mostem. Část poutníků se rozhodla přestat bouřku ve výletní hos-

podě. Po bouřce déšť neustával, takže pláštěnky už jsme do večera nesundali. Pokračovali jsme přes okrajové části Vídně. V městské části Hütteldorf jsme před obchodním domem Baumax počkali na zbývajících poutníky, kteří se schovali před bouřkou v hospodě, zatím jsme posvačili na balících pelet. O půl šesté večer jsme vyrazili na poslední část dnešního úseku. Dobře, že jsme netušili, co nás čeká. Od nádraží do kopce a zase do kopce a pak ještě asi 300 příkrých schodů. Výhled na město sice stál za to, ale opět se schylovalo k dešti, takže na nějaké kochání nebylo moc času. Vyrazili jsme po cestě podél zdi, která oddělovala vídeňskou oboru Leinzer Tiergarten. Tento úsek byl několikakilometrový, pořád podél zdi, nekonečné, měli jsme podezření, že skončíme zase u těch příkrých schodů. Navíc zase začalo pršet a cesta vedla lesem často po rozblácené cestě, taky už jsme byli hodně unavení, bylo potřeba jít pohromadě, abychom se neztratili. V těchto podmínkách jsme už za tmy prorazili na silnici, ale ještě nebylo vyhráno, znovu do kopce po lesní cestě v neznámém terénu, po tmě, mokří, unavení. Občas se někdo opozdil a bylo třeba na něj počkat. Do Kaltenleutgebenu jsme dorazili ve 21.45 hod. Dnes to bylo 45 km. Ubytování na faře, bez sprch, ale kuchyně byla a záchody taky, takže dobrý. Rychle připravit večeri (gulášová polévka a lečo), nešpory, trochu se poumývat v umývadle a spát. Spali jsme všichni v jídelně. Přišel nás pozdravit místní duchovní otec.

Ve středu mše svatá v 6.15 hod. v místním kostele, pak snídane, úklid, odchod v 8.15 hod. a hned do kopce, při

němž jsme se pěkně zahřáli. V 10.30 už jsme byli v Sittendorfu a před polednem na Heiligenkrouz, kde jsme si trochu odpočinuli. Z časových důvodů nebyl čas si toto poutní místo prohlédnout. Teď už po turistických trasách na horu dolů. Dále jsme pokračovali přes Marie Rasenmarkt do Neuhausu, kde jsme na chvíli spočinuli. Najednou u nás zastavilo nějaké auto, z něhož vystoupily čerstvé poutnické posily – Jarek, Anička a navrátilivší se Pavel. Po přeložení zavazadel a čerstvého proviantu do doprovodného vozidla jsme kolem čtvrté odpoledne pokračovali dále většinou po silnici až do Pernitz, kam jsme dorazili kolem půl deváté večer, dnešní trasa 40 km. Ubytování ve sportovní hale, vaření na vlastních vařičích, čocková polévka, sekaná. Jídlo na schodech, spali jsme na žíněnkách, sprchy, záchody, platilo se 8,5 € na osobu. Nešpory i ranní chvály jsme se modlili přímo na andělských kůrech (na ochozech pro fanoušky).

Ve čtvrtek odchod z Pernitz v 7.45 hod. po silnici přes Guttstein na Mariahilfberg (10.15). Na tomto nádherném poutním místě jsme slavili mši svatou, po níž nás přišel pozdravit zástupce otců Servitů, kteří toto místo spravují. Milé bylo, že uměl česky, několik let působil v Hlubokých Mašůvkách. Dostali jsme od něj pohlednice tohoto poutního místa i čokoládu. Dále jsme pokračovali částečně po silnici, částečně po lesních cestách přes hory a doly až do Schwarza im Gebirge. Vařili jsme na vlastních vařičích před kostelem, ubytování v kostele a na trávě kolem kostela. Pórková po-

Pokračování na str. 12.

Pokračování ze str. 11.

lávka, boloňská směs od Aničky s chlebem. Ušli jsme 30km. Celonoční adorace před Nejsvětější svátostí, střídali jsme se po půlhodině, rozpis na adoraci obsahoval nejen čas, ale i místo, v kterých místech se kdo nachází - např. Ctibor – pod bukem. Já jsem si „ustlala“ pod schody na kazatelnu.

V pátek jsme slavili mši svatou již v 5.30, poté rychle nasnídat a vyrazit na poslední úsek (7.15 hod.) A zase pěkně na horu a dolů, nejvyšší vrchol měl asi 1 000m. Při odpočinku v horách nás jeden místní hospodář napomenul, že se zde nesmí jezdit na kole, těžko se mu vysvětlovalo, že naši „kolaři“ kolo jenom tlačí. A zase dále do hor, místy jsme narazili na zemědělské usedlosti, ani takto vysoko nechyběly v oknech nádherné muškáty. Oběd za vesnicí Lahnsattel. Následně jsme si lehce zašli, naštěstí se na to přišlo včas, takže zpět a napojit se již na žlutě značenou Mariazellweg, která nás dovedla až do cíle, posledních 12 km už většinou po silnici. Posledních pár km před cílem jsme se pomodlili růženec a do Mariazell jsme vcházeli za zpěvu mariánských písní (pokud jsme tedy vůbec byli schopni zpívat) a za zvonění zvonů. K bazilice, kde právě začínala mše svatá, jsme dorazili v 18.20 hod., počkali jsme na ostatní, vyfotili se na schodech a alespoň chvíli poklekli před milostným oltářem. Slzy díky a chval. Salve Regina... Nerozumím tomu, ale s vděčností přijímám, že jsem zde. Deo Gratias.

Příjemnou novinkou letošní pěší

poutě bylo ubytování u sester františkánek v penzionu nad bazilikou. Večer v 21 hod. jsme se v místní kapli sešli k modlitbě nešpor a k adoraci před Nejsvětější svátostí. Slova díky, chval, proseb, odevzdání se. Díky, Pane, za všechno a prosím, pojď s námi, dál po naší životní cestě.

V sobotu ráno jsme měli ranní chvilky v kapli penzionu a po nich si dopřáli bohatou snídaní. Pomalu nám začalo docházet, že naše týdenní putování končí, a tak jsme si i tady v jídelně pensionu neodpustili vystříhnout několik secvičených čtyřhlasů, přičemž ani personál (sestry františkánky) ani hosté neprotestovali. Také jsme popřáli všechno dobré naší spolupoutnici Báře k významnému životnímu jubileu (ani jsme netušili, jaké to bude mít důsledky...) V devět hodin jsme si vykonali křížovou cestu, každý měl jedno zastavení s vlastním komentářem, modlitbou. Jednotlivá zastavení protkнутá do našich životů, starostí, plánů a díky. Poté už následovalo radostné shledání s dalšími poutníky, kteří přijeli autobusem a auty. Mši svatou jako vyvrcholení naší poutě jsme slavili v kapli sv. Michala.

Pěší pouť z Blažovic do Mariazell v roce 2018 vykonali: o. Jan Nekuda, o. Jiří Brtník, Bořivoj a Barbora Švehlovi z Mokré, Lenka a Jan Tomášovi z Vícenic (farnost Náměšť nad Oslavou), Daniela a Pavel Kadeřávkovi z Brna, Zdeněk Severa z Velatic, Michal Vošmera ze Žebětína, Monika Ondráčková ze Šlapanic, z Blažovic Alois Kaláb, Anežka Kalábová, Tamara Kalábo-

vá, Petr Pleva, Renata Mazálková, Vladimír Kuklínek, Jana a Ctibor Bártkovi, Marta a Tomáš Řičánkovi. Ve středu se k nám v Neuhausu připojili Anna Paulíková a Jaroslav Blažek. Úsek z Blažovic do Moutnic s námi šel František Paulík, celý první den s námi do Hustopečí putovaly Milada Plevová a Anna Severová, na hranice s Rakouskem Marie Lhotská a Jaroslava Nešporová, až do Staatzu s námi doputoval Jan Kašpařík. Celou cestu s námi duchovně putovala Eliška Švábenská, která se na poslední chvíli musela ze zdravotních důvodů poutě vzdát, a nepochybně i ostatní farníci a naši blízcí.

V průběhu poutě jsme četli a rozjímali nad exhortací papeže Františka Gaudete et exultate (Radujte se a jásejte) – o povolání ke svatosti v dnešním světě. Zpočátku se nám text zdál dost těžký, postupně se nám ale papežova slova dostávala pod kůži. Stojí za to mít tuto útlou knížku doma (a taky ji otevřít).

Celkem jsme prý ušli 274km, ale to není to nejdůležitější. Za minimum zbytečných kilometrů a tedy zdárné navigování patří velký dík Ctiborovi a ostatním poutníkům se zapnutou GPS. Velké díky Janě a Ctiborovi za hudební doprovod, Michalovi za připravení a nácvik nové skladby „Jesu, meine freude“, kterou se nám podařilo na poslední chvíli secvičit čtyřhlasně v češtině i v němčině. Díky Monice za průběžné monitorování stavu puchýřů a jiných zdravotních problémů ostatních poutníků, v důsledku čehož neměla už čas na svoje problémy. Díky řidičům doprovodného vozidla a ještě jednou díky Zdeňkovi Severovi za jeho zapůjčení. Všem ostatním poutníkům díky za trpělivost a společenství při modlitbě i při chůzi, za pomoc při vaření. Velké poděkování patří o. Jiřímu a o. Janovi za duchovní doprovázení, věřím, že i pro ně byla tato pouť velkým povzbuzením.

S každou další poutí stále víc vnímám, že pěší pouť je velkým pozváním odejít z běžného života „někam na odlehlé místo a trochu si odpočinout“, abychom se pak posílnění mohli zase vrátit do reality všedních dní. Vykonat pouť je velká milost. DEO GRATIAS. Tak tedy radujte se a jásejte!

Marta Řičánková

Z Mariazell zpátky na kole

Po závěrečné poutní mši sv. a setkání s ostatními poutníky nastává čas návratu domů. Ctibor Bártek, Petr Pleva a já se vydáváme už tradičně na kole. Petr svoje kolo tlačil celou pouť, Ctibor a já jsme si kolo nechali poslat autobusem. Balíme vše potřebné, za jídlo pro nás všechny velké díky Miladě Plevové. Při

balení mi praská opěrný stojan u kola, což není žádný provozní problém. Loučíme se s nejbližšími, na cestu dostáváme pozeňání od o. Jiřího a vyrážíme směr Annaberg (14.30 hod.). Cyklostezka nás ihned nemilosrdně posílá do strmého nekonečného kopce. Odměnění jsme trochu jiným, ale opět nádherným pohledem na Mariazell. Jakmile je to možné spouštíme se zpět na hlavní silnici.

Po pár kilometrech na Josefsberg najíždíme do dlouhého úseku opravy silnice. Projíždíme všemi fázemi opravy, takže dostávají zabrat gumy na kolech i naše plíce. Současně se obloha začíná zatahovat a chystá se bouřka. V pravý čas vjíždíme do Sägemühle (16.30) a v místní autobusové zastávce přechkáváme klasickou letní bouřku (krátká, intenzivní, po 20 minutách opět svítí slunce). Osvěžení odpočinkem a čerstvým vzduchem za půl hodiny vyjíždíme a bez problému zdoláváme v 17.30 hod nejvyšší bod – Annaberg (976 m). Z vyhlídky jsme si prohlédli malebné údolí se serpentínami a vyrazili na sjezd.

Po nejprudším sjezdu již v mírném klesání Ctibor hlásí deficit na zadním kole. Zjišťujeme, že oprava nebude úplně jednoduchá, protože je prodřený i plášť. Lepíme tedy duši i plášť zevnitř. Při opětovném pumpování se náhle ozve rána, z pláště se kouří a máme díru dvakrát větší. A přemýšlíme, jak dál. Kolem nás projíždí nějaký motorkář, asi po 100 m se otáčí, vrací se k nám a nabízí pomoc! Musíme přehodit pláště z předního na zadní kolo a naopak. Pod vedením motorkáře a za jeho nezištné pomoci pokračujeme v opravě: odřezáváme z prasklé duše 3 delší kusy, vypodkládáme jimi prostor mezi duší a pláštěm v místě praskliny, ráfek s pláštěm přepásáváme elektrickými svorkami, které si motorkář vzal s sebou. Pumpujeme kola (při třetím ždychu se mi polámala moje pumpa, ale máme dvě další), upravujeme přední brzdu, nasazujeme kola a jsme připraveni k jízdě. Nevíme ani, jak motorkáři - tomuto dobrému a nezištnému člověku – poděkovat. Přijímá 0,5l Radegastu, loučíme se a přejeme si šťastnou cestu.

Odjíždíme cca v 19 hod, asi po 12 km odbočujeme do Türitz. Na křižovatce Ctibor řeší problém s mobilem Magdaleny, která ho zapomněla na WC v Mariazell. Já s Petrem zájždíme na okraj Türitz a u mladého páru zjišťujeme, kde je ve městě cykloservis. Tam nám starší paní s kolem radí s telefonním číslem. Ctibor volá, je odmítnut. Paní to zkouší znova, ale marně. Potkáváme místního pana faráře, ten také volá, ale

nepořídil. Dostáváme se do časové tísně, ptáme se na nedělní mši svatou, na nocleh nám nabízí hotel, což není nic pro nás. Takže zbývá jako poslední šance místní hospoda. I tak jsme si už chtěli dát pivo. Před hospodou stojí v dobrém rozmaru dva hosté a s úsměvem a údivem si prohlížíjí Ctiborovo přední kolo. Ctibor vysvětluje situaci, hoši slibují pomoc. Dva pokusy nevyšly, ale v sousedním stojanu stojí kolo s naprosto shodným pláštěm! Prohlížíme si ho a zjišťujeme, že kolo je jednoho z těch dvou hochů. K našemu překvapení po chvíli dává souhlas k výměně! Během výměny přijíždí dodávka, nakládáme do ní torzo jeho kola. Říká, že bude muset jít pěšky domů 7 km, ale že to pro nás rád udělá! Tak vypadá skutek milosrdenství v praxi! Ctibor se chce vyrovnat, je mu doporučeno každému z účastníků akce poručit pivo. Bylo nás osm...

Nesmírně vřele se loučíme a děkujeme za pomoc. Dopijíme pivo, začíná se stmívat, musíme kousek popojet a hledat nocleh. To se nám za chvíli podaří. Nacházíme u lesní boční cesty výborné místo na spaní: louku s převísem stromů. Ideální stav, jelikož nás čeká teplá a suchá noc. Rozkládáme spacáky, dáváme něco k jídlu, modlíme se nešpory a kolem 23 hodin upadáme do posilujícího spánku. Zbývá nám ve dvou dnech ujet 210 km.

V neděli vyjíždíme v 8.15 hod, stíháme mši sv. v 9.30 v Lilienfeldu. V 11 hod odjíždíme přes Vilhemsberg na St. Pölten, přesně ve 12 hod. se zde v kostele sv. Josefa modlíme Anděl Páně...

Pokračujeme v cestě k Dunaji. Petr se Ctiborem se tradičně koupají, já je fotím s nohama po kolena ve vodě. V 15.30 hod. osvěžení pokračujeme směr Hollabrunn. Pomalu nám končí odpočinková fáze cesty a až k hranicím se budeme pohybovat po silnicích – nahoru a dolů. V Kirchberg am Wagram si dáváme u pumpy kávu, ta nám vlila do nohou opět sílu a pokračujeme dál. U Boží muky za Kirchberg se modlíme Korunku k Božímu milosrdenství. Asi v 18 hod. vjíždíme do Hollabrunnu. Tady se snad poprvé za celou pouť vracíme do reality. Překvapuje nás nezvyklý ruch na náměstí. Místní obyvatelé sledují na velkoplošné obrazovce finále MS ve fotbale...

V 19 hod odjíždíme na nocleh, místo nacházíme na kopečku s posledním lesem na rakouské straně a s výhledem na naši rodnou Moravu.

V pondělí se probouzíme opět do nádherného rána a balíme, v osm hodin odjíždíme přes Kammerndorf a Hanfthal do Laa an der Thaya.

V 9.30 hod prejíždíme hranici. V Hevlíně svačíme, v Pasohlávkách obědváme, dále pokračujeme přes Ivaň, Vranovice, Židlochovice, Blučinu, Měnin. V Telnici dáváme odpolední svačinu a v 18 hod přijíždíme do Blažovic. Bohu díky! Plní krásných zážitků se loučíme a těšíme se, že narok pojedeme zase.

Tomáš Říčánek

Popsání přírody na cestě do Marie Cell, na Sonntagberg a k Marie Tabule

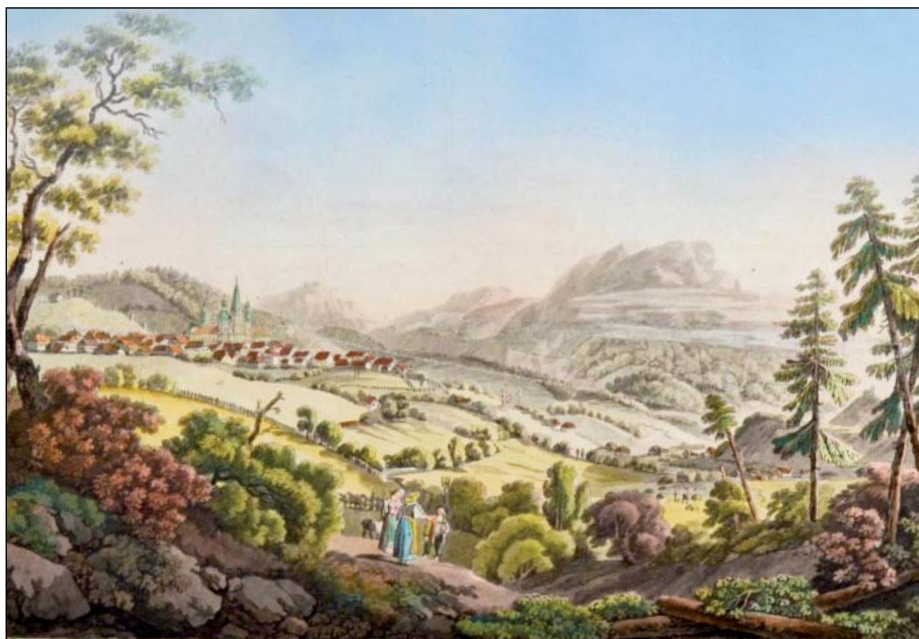
Takto pohlížel Kubínek na přírodu a dobovým slohem ji (v několika vybraných odstavcích) popisoval:

Pracovitý člověk nachází blaženost svou v ustavičné zábavě; pracovitému bylo by mukou, kdyby neměl žádného zaměstnání. A protož touha jeho vyhledává vždy nějakou práci nebo zaměstnání. Pracovitému se hnusí zahálka a nečinnost by ho mořila a ničila. A jak jest činnému křesťana potřebné, milé a užitečné míti zábavu, míti práci, podobně jest také cestujícímu míti zábavu potřebí, aby čas na časté mohl dobře použít k získání zásluh pro věčnost. A tuto zábavu moudrost a dobrota Boží mu uděluje přírodou. Ano nemá příroda sama poučuje člověka o Bohu a Jeho vlastnostech. Ona jest kniha bez omylu a vady, v níž zaznamenány jsou pravdy věčné. A proto nevěř, človče, všemu, co v knihách stojí psáno, neboť v nich mluví jen lidé, nachyl ale sluch svůj ku knize přírody, v níž mluví sám Bůh. Každé roční počasí má svůj význam a poskytuje křesťana užitečné a spásitelné naučení.

Ve všech těchto věcech Stvořitel od nikoho nepotřeboval rady, jak by to neb ono mělo býti stvořeno a zřízeno. Jenom člověk se svým krátkým, obmezeným rozumem častokrát chce předpisy dávat Stvořiteli říka: Teď by mělo pršet, teď by měl býti pěkný čas, teď zima, teď teplo atd., jakoby tomu Stvořitel dobře nerozuměl. Tak se zdá mnohemu krátkého rozumu mudrovateli, že by lépe zřídil počasí roční, nežli je zřídil ten, jenž před věky dobře věděl, jak má každé počasí přicházeti, aby nám bylo prospěšno

V procházejících městech i dědinkách našel vždy něco zajímavého

V Hnolicích, posledním městečku na Moravě, jest v kostele voda uzdravující. Do toho kostela vjel jedenkráte sedlák s koněm slepým, aby kuň nabyl zraku; a slepý kuň vskutku prohlédl, ale sedlák oslepl, že se opovážil s koněm do kostela vejíti. A na pa-

Dobová pohlednice Maria Zell

mátku visí u té studně podkova z toho koně. Tak mi bylo vypravováno na faře v Hnolicích čili v Gnadlsdorfu. Pod městem Rejem jest jiné menší městečko a na bok též jedno; od sebe jsou jen čtvrt hodiny vzdálena a činí krásný trojhran. Město Reje, kteréž, jak mi někdo řekl, po česku jmenuje se Rejč, čili Rýč, jest k severu zárami opřeno do hor, za nimiž, dle zdání, jsou hranice Znojemského, a pak dále Jihlavského kraje. Na těchto horách jsou místy vinice, místy lesní stromy a místem pustina neúrodná, kde ani stromy, ani byliny nerostou.

Svérázným způsobem se snažil překládat německá jména, jak je shledával podobnými s českými.

Na konci města Steinu jest přes řeku Dunaj most 500 kroků dlouhý, s něhož sejdě přijdeš hned zase do městečka Mank zvaného. Od městečka toho jde se přes pole; na boku jsou vinice. Jest tam také velké cvičiště, na němž císařští vojáci miněři se cvičí v dělání příkopů čili záloh, anebo podkopů. Pak se zase přijde k malému městy si u samé hory Kytvajnu, po níž jdouce poutníci modlí se růženec každý sám po tichu. Jméno hory Kytvajnu (Güttweih) nevím co znamená. Kyt po česku mohlo by se potahovati na kytku, wein ale po německu na víno. Tedy bych mohl

mysliti, že je to vinná kytka. Jde-li se od Znojma ke Kytvajnu, jest Kytvaju konec vinného kraje;

Obdiv k přírodě ho obvykle vybízel k filozofickým úvahám.

Než ale otázka je, jak to tam bylo před pěti tisíci lety. Ale kdo nám na ni odpoví? Nikdo jistě nemůže nám dáti odpověď, proto že tehdy nikdo z nás nebyl na světě, aby nám teď mohl pověditi, jak to tehdy po světě vyhlíželo. Ale taková vyhlídka jako jest tam nyní, jistě tehdy nebyla. Letopisů takových svět nemá. Jediný máme od Mojžíše, ale ten nám o štýrských a hornorakouských horách nic nepraví. Jisto ale jest, že po stvoření světa nebyla taková podívaná na to vše, jako nyní. – Pověst praví, že skaly před umučením Pána Krista rostly; až při umučení jeho se rozpukovaly a tak jejich vzrůst se zastavil. Neboť Stvořitel viděl, že kamení a skal již více není zapotřebí a protož vzrůst jejich zastavil. Tedy přestaly skály růsti a tak budou jistě až do skonání světa stát, kdy teprve se jako vápno v peci od ohně rozplynou, aneb jako Sodoma a Gomorha ohněm z nebe straveny budou.

Celý spis najdete na stránkách farosti.

Jan Kašpařík

Naše Boží muka (Naše?)

O historii Boží muky jsem se mnohé dověděl od staršího přítele pana Robeše, šaratického písmáka a kronikáře, tak se s vámi mohu podělit:

Kdy byla původní Boží muka postavena, známo není, ale obecně vznikaly Boží muka na významných křižovatkách v barokní době, jako výrazný objekt, vyzývající ke křesťanskému pozdravu či modlitbě, místo jakýchsi primitivních dřevěných rozcestníků. O významu křižovatky svědčí to, že tvoří dodnes rozhraní tří katastrů – Jiřkovice, Blažovice, Zbýšov a do blízkosti dosahují ještě katastry Prace a Křenovic – jistě i to, že tudy probíhala i významná obchodní cesta směrem na sever, při které ležely původně i staré Blažovice, jejichž zbytky by dnes mohly ležet někde pod železničním náspem. Tolik podle výzkumů iniciovaných panem Pavlem Štěpánkem.

Stavbu původní Boží muky provedla zřejmě šaratická farnost a podle farních zápisů ji měla do dnešních dnů ve správě (zato v materiálech tvaroženské farnosti jsme na zmínku o Boží muce vůbec nenarazili). A to proto, že stavba ležela původně na zbýšovském katastru, neboť původní nezpevněná cesta procházela kolem stavby z blažovické strany. Stará, ale udržovaná Boží muka byla beze svědků rozbořena vojenským autem při jakémsi cvičení roku 1952 a režimní vedení obce neusilovalo o její obnovení, nechalo zbor odstranit

i se základem, aby nebyla již příležitost k obnovení stavby. Přesto byla možná rekonstrukce již od roku 1966 předmetem diskusí, zejména v okruhu jiřkovických „napoleonistů“ kolem kronikáře Václava Štěpánka. Nebylo totiž vždy tak jednoznačné, jestli po posunu původní cesty leží stavba na blažovickém katastru, nebo na výběžku jiřkovického katastru, kolem jehož hranice vedla ještě v minulém století polní cesta přímo od významné křižovatky do Jiřkovic. Konečně jsme se dohodli v roce 1992, že stavbu obnovíme společně s jiřkovickými a po schválení památkovým úřadem byla stavba 21. července zahájena a 20. listopadu 1992 za hojné účasti vysvěcena.

Zničení původní Boží muky v roce 1952 těžko nesla i šaratická farnost a tehdejší farář P. Antonín Láník nechal na zbýšovské straně křižovatky ilegálně postavit kříž, který odstranilo ze zbýšovské návsi režimu oddané vedení obce. Šaratická farnost pak pořádala každým rokem pobožnost u kříže, který považovala za náhradu zbořené Boží muky. Naši představou bylo, že by se u obnovené Boží muky mohly scházet čtyři farnosti, které křižovatka odděluje. S páterem Láníkem jsme se původně dohodli, že objektem společné pobožnosti bude střídavě naše Boží muka a zbýšovský kříž, ale pobožnost u Boží muky se okamžitě tak vžila, že poslední šaratická pobožnost u kříže proběh-

la krátce před svěcením Boží muky, kam se šaratictí přesunuli a pak již páter Láník vedl pravidelně pobožnosti u naší Boží muky. S páterem Láníkem přicházel od počátku na pobožnost jeho ministrant Ruda Kosík, a když byl již v semináři, tak svého nemocného faráře občas zastoupil, a tak obětavost pana opata zneužíváme dodnes.

Přesné umístění Boží muky v katastru je dnes patrné v blažovickém katastru, a to jen snad nějaké tři metry od jiřkovické hranice, když se navíc podařilo při rekonstrukci odsunout stavbu o 2-3 metry od křižovatky, aby bylo dost místa pro shromažďování a menší výsadbu.

Když takto vzpomínám na minulost obou staveb, musím vzpomenout tchýně paní Julii Kuklínkové, která pravidelně dovážela na kole k Boží muce květiny a jednou nedojela..., potom ještě jiřkovické zedníky z JZD, kteří stavbu v krátkém čase zbudovali i jiřkovického pana Pražáka, který využil své nadání a absolutorium umělecké školy a vyřezal pro Boží muku plastiku Pany Marie, kterou jsme z opatrnosti nechali odlít z hliníku, a přece se ve svobodné době ztratila. Přesto je tam dnes tatáž, protože jsem z prozíravosti požádal Mílu Kalábu o dva odlitky a ten druhý tam pan Kuklíněk „zabetonoval“ jako trezorový artefakt – snad nám ta svoboda nebude „dopřávat“ stále něco obnovovat...

Jan Kašpařík

*Cesta od Jiřkovic vedla v minulém století po jiřkovických hraničkách, ale do křižovatky ústila již v blažovickém katastru.
(Obraz pana Rudolfa Paulíka)*

Současná podoba boží muky

Pout' do Žarošic 2018

O Velikonocích se tradičně zúčastňuji v Blažovicích pomlázky. Letos mne oslovil nejstarší bratr Alois: „Pojď s námi v sobotu do Žarošic na pout“.

V průběhu dne jsem si upřesnil, že jde skutečně o sobotu po Velikonocích, tak jsem to přislíbil.

Koncem týdne jsem bojoval, zda jít či nejít. „Stačí jeden telefonát a nemusíš nikam“, nabádal mne vnitřní hlas. Vzápětí druhý oponoval: „půjdeš s poutníkem, který má za sebou pěší poutě Blažovice - Santiago de Compostela, Řím, Medžugorie, Mariazell, Čenstochová, Křtiny, Turzovka ... a co víc - je tvůj brácha!“

V sobotu ráno v 8:00 jsem připraven před jeho domem. Pozvání na káfičko jsem neodmítl (Marto, díky). Po půlhodince vyrážíme, bratr zavírá dveře, cvaknutí kliky, sleduji pečlivě každý pohyb a v hlavě mi běží představa: tak takhle je to když vyráží na své cesty! První společné kroky, zadem kolem křížku přes Díly k nádraží a na Křenovice. Ač rodák, nešel jsem tudy více jak 30 let. Stále se otáčím, pohledy na vesnici, pole, zahrady.

Zastavujeme se u památníku Krhůvek, místo společného hrobu obětí Napoleonských válek. Ztišení, krátká modlitba a pokračujeme dál.

Krásné počasí, svěží východní větřík, bratr určuje tempo a oznamuje, kde bude první přestávka na občerstvení. Dle tradice, ve Vážanech na hřbitově. Zdravíme místní tetičky upravující hroby a usedáme na lavičku, před námi kostel, kolem nás hroby a já jím bagetu koupenou na benzince.

Po chvíli pokračujeme směrem na Kobeřice, na horizontě se objevuje kříž s nápisem: „Poutníce kolem jdoucí, vzpomeň na duše v očištění“. Krátké ztišení a pokračujeme ke kapličky nad Kobeřicemi - nádherný výhled na Slavkov, sídliště Líšeň, Vinohrady a dominující Mohyly míru.

Následuje Bílý Vlk, cesta lesem ke kapličce Zdravá Voda, zde probíhá občerstvení. Pro vodu zde jezdí lidé ze širokého okolí. Objekt je nádherně opraven. Zde se setkáváme s poutníky z Blažovic a Tvarožné, kteří vyšli dříve. Společně pokračujeme necelé 4 km do Žarošic.

„V kostele bude chladno, je potřeba se obléci“ upozorňuje bratranec Vladimír (nejstarší pěší poutník). Hřejivými a hezkými slovy nás vítá místní farář.

Poutní písně, atmosféra skvělá, místa se zaplňují, následuje mše a požehnání.

Autobus pojedje nazpět za 20 min. Ještě máme chvíli, a tak si dáváme jedno pívko v místní hospůdce. Jsme unaveni, pouť je u konce.

Jsem plný dojmů a přemýšlím, co poutě znamenaly pro naše předky a co znamená tato malá ochutnávka pro mne ...

Bratře DÍKY

Jiří Kaláb

Do Prahy? Pěšky? A proč?

Jako vždy při promítání fotek z minulé pouti jsme byli dohodnuti, že naplánujeme velkou pout' na rok 2019. Tipů jako vždy bylo několik, ale nako-

nec jsme se opět a bez hlasování rozhodli dle doporučení otce Jiřího, které nám dal při pouti do Mariazell. Půjdeme do Prahy! Vybízí nás k tomu sv.

Anežka česká, jejíž třicáté výročí svatořečení si budeme letos připomínat. Chtěli bychom pout' obětovat mj. za naplnění změn, které svým svatořečením začala.

Do Prahy se mnozí z nás dopravují běžně po kolejích nebo (všelijak) po dálnici. Pěšky, to může napadnout asi jenom nás, příležitost se ale nemusí opakovat! Pozor, čeká nás cca 290 km, což je o 30 km více než do Mariazell! To proto, že plánujeme putovat hlavně po turistických cestách mimo frekventované silnice. To se nám dařilo i při několika posledních poutích. Rádi bychom chtěli ujít celou trasu pěšky, a proto plánujeme pout' v termínu od 5. 7. do 13. 7. 2019. O podrobnostech budeme průběžně informovat.

Tomáš Řičánek

Víte, že...

P. Mačkal a P. Martínek

V minulém čísle Poutníka jste našli přehled kněží, kteří v našem, tehdy filiálním, kostele soužili nedělní mše svaté od roku 1967. Pokud pamatuji, zavzpomínám, jak to bylo ještě dříve: Co pamatuji, tak nedělní bohoslužby střídavě sloužili v 7.30 profesor Josef Martínek a Páter Emil Mačkal, tuším z Drnovic. Pana profesora v duchodu – před tím učil v brněnském semináři – přivázel ve „střídavou“ neděli můj otec předválečnou „Zetkou“ bez ohledu na počasí. Já jsem na něho vzpomínal v Poutníkově při 50. výročí úmrtí (již je to 6 let). Tvaroženští kněží (tehdy tam byl i kaplan) sloužili v Blažovicích pouze o pohřbech a různých „všedních“ bohoslužbách.

Páter Mačkal nebyl ve stálé službě v žádné farnosti a vypomáhal v různých kostelech, zejména v Brně, ale u nás sloužil pravidelně. Byl zvyklý na cestování a rád nám vyprávěl, kde co navští-

P. Mačkal a P. Adámek při 50. výročí kněžství P. Martínka

Pozvánky

Pouť do Žarošic

30. března 2019

Farní den

9. června 2019

Pěší pouť do Prahy

5. až 13. července 2019

Pouť na Hostýn

5. října

Z farní matriky

V roce 2018 bylo v blažovické farnosti

- 15 křtů, z toho 7 chlapců a 8 děvčat.
- 9 pohřbů (z toho 3 kremace)
- 2 svatby

vil a jednou mě z nějakého hradu z výprodeje zakoupil a daroval pušku „cílovnicí“, kterou mám jako připomínku zavěšenou na stěně v pracovně (někdy si i zahraje v divadle). Do Blažovic i jinam zajížděl obětavě kombinací kolo – vlak, protože to měl z Drnovic na vlak dosti daleko. Když bylo slušné počasí, přijížděl v neděli přede mší, ale v zimě a při nepohodě přijížděl již v sobotu večer k nám (často promoklý), u nás povečeřel, přespál a usušil svrchník – nějaké suché prádlo zde měl v kufríku. Ráno odsloužil mši svatou a po ní posnídal obvykle u Paulíků u paní Štefky, kde se současně scházel „kostelní výbor“, zaplaly finance ze sbírky a probraly záležitosti kolem zprávy kostela a financování, a komunikace s farou ve Tvarožné. Paní Plevová vzpomíná, jak nosila k paní Štefce od Mazálků k snídani bábovku. Já jsem tehdy netrpělivě očekával, jestli bude kostelní rada svolná přijmout návrh a rozpočet na nové varhany, k jehož předložení jsem pověřil otce, který byl členem výboru. Vyšlo to napoprvé (asi to bylo při Mazálkových bábovce) – rozpočet byl asi 130 000 Kč

(tedy přibližně 10 000 Kč na jeden rejstřík), rozpočet byl dodržen pro navrhovaných 12 rejstříků a během stavby souhlasil kostelní výbor ještě s navýšením o jeden rejstřík, který bylo možné získat výjimečně z dovozu z kapitalistické ciziny, protože byl původně určen pro výjimečné varhany stavěné současně v Krnově pro koncertní sál v Leningradě (dnes Petrohrad).

Když dlouhodobá spolupráce obou kněží skončila pro pokročilé stáří obou (pan prof. zemřel 1962, kdy zemřel P. Mačkal, již nevím), začaly se výpomocí kněží v kratších intervalech obměňovat, čemuž přispívaly i různé překážky kladené tehdejšími režimem. Vzpomínám ještě na pátera Nedomu, který u nás sloužil před režimem pronásledovaným prof. Stanislavem Krátkým. Prof. S. Krátký byl velmi oblíbený zejména mládeží a ve stejné době se věnoval ve „skryté církvi“ utajeně formaci zájemců o kněžství. Rok po „odchodu“ z Blažovic byl tajně vysvěcen biskupem skryté církve.

Jan Kašpařík

Ze zápisů pana Františka Mazálka

V roce 2017 zemřel náš dlouholetý kostelník pan Mazálek. Kromě jiného, sepsal také důležité události, týkající se našeho kostela od roku 1967.

Prinášíme druhou polovinu záznamů:

- 29. 7. 1990** – Dan Žurek, kaplan ze Šlapanic, do 12. 6. 1993
- 5. 8. 1990** – P. Pavel Doklád – odchází do Třebíče
- 22. 9. 1990** – P. Josef Brtník, Šlapanice, do 28. 8. 1994, přeložen do Brna
- 8. 5. 1993** – P. Bohuš Richter, Šlapanice, 30. 6. 1996 odchází do Českých Budějovic
- 18. 9. 1994** – kaplan Milan Mihulec, Šlapanice, - 30. 6. 1996 odchází na studie Řím
- 7. 7. 1996** – farář Miroslav Šudoma, Šlapanice, spolupráce s farou Šlapanice končí 16. 8. 1998
- 7. 7. 1996** – kaplan Ing. Pavel Kopeček, Šlapanice, konec 16. 8. 1998
- 17. 10. 1999** – administrátor P. Jan Nekuda ml. z Králova Pole do Tvarožné
- 10. 12. 2000** – odpoledne – Jmenování kostela v Blažovicích na farní kostel o. biskupem Vojtěchem Cikrlem, za účasti pomocného biskupa Pavla Esterky, dále kapitulní vikář Jiří Mikulášek, P. Marian Kosík, prelát v Nové Říši, děkan modřický P. Karel Pavlíček, P. Jan Nekuda, farář Pozořice, P. Jan Daněk, děkan Nové Město na Moravě, P. Mareček a Jan Hába, farář Rousínov, P. Šudoma, farář a kaplan P. Tomáš Holý, Šlapanice, P. Jan Maria Vianney Dohnal, Praha – františkán, P. Prnka, farář a P. Pavel Buchta, Křtiny, P. Dobiáš, Holubice, P. Václav Fišer, děkan Hustopeče, P. Metoděj Slavíček, farář ve výslužbě a P. Jan Nekuda, farář ve Tvarožné.
- 9. 8. 2003** – Requiem Ant. Lhotský – kostelník
- 12. 9. 2003** – další kostelník – František Mazálek – 12. 4. 2016
- 24. 9. 2003** Requiem P. Metoděj Slavíček ve Tvarožné
- 12. 4. 2016** – další kostelník Jan Dvořák

Tímto končí zápisky pana Fr. Mazálka.

Přehled příjmů a výdajů farnosti za rok 2018

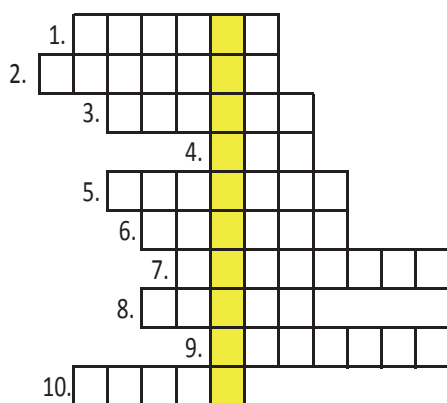
1/1/2018	
pokladna	69 169,00
bankovní účet	1 205 562,21
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 274 731,21
PŘÍJMY	
Nájem CETIN	62 116,32
paušální náhrady CETIN	80 000,00
nájemné Ryšavý	17 000,00
dary fyzických osob	107 000,00
úroky	600,57
sbírky	615 786,00
dotace od obce na farní dům	200 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
	1 083 002,89
VÝDAJE	
bankovní poplatky	749,00
elektrina	109 111,00
plyn	56 341,00
vodné	474,00
provoz www	1 499,00
opravy a údržba (hodiny, kotel, olej do sekačky)	2 399,00
květinová výzdoba	26 001,00

Poutník - tisk časopisu	7 846,50
mzdy (výuka náboženství)	7 344,00
náboženství - pomůcky	1 920,00
plyšák - dar - pastorační děti	244,00
předplatné	3 267,00
Průvodce adventem	900,00
adopce na dálku	6 000,00
bohoslužební výdaje (svíčky, hostie)	4 800,00
daň srážková	1 296,00
daň z nemovitých věcí	104,00
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	423 060,00
odeslané sbírky	88 681,00
příspěvek do fondu PULS	43 700,00
	785 736,50
12/31/2018	
pokladna	15 301,00
bankovní účet	1 556 696,60
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 571 997,60
saldo 2018	297 266,39

Marta Řičánková

Křížovka

Svatý (*tajenka*) je nejznámější světec své země. Narodil se v roce 995. Jako král začal v království prosazovat křesťanství a v roce 1020 zavedl první „křesťanský zákoník“. Po své smrti se stal svatým patronem své země.

1. Příjmení našeho pana faráře
2. Česká svěťice uškrtená na hradě Tetín

3. Místo konání světového setkání mládeže 2019
4. Rostlina z Lukášova evangelia, 13. kapitola
5. Do jaké země odjel otec Jiří Brtník
6. Český světec, spoluzakladatel Sázavského kláštera, atribut jelen.
7. Svátek slavený 2. února
8. 3. slovo z nápisu na varhanech v našem kostele
9. Příjmení pomocného brněnského biskupa otce Pavla
10. poslední slovo z Janova evangelia, 3. kapitola, 16. verš.

Ludmila Patáková

Pro farnost Blažovice připravila
redakční rada ve složení:

Pavel Paták,
Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

POUTNÍK TAKÉ NA:
<http://farnostblazovice.webnode.cz/>